

สารบัญ

คำนำผู้แปล : 10

กิตติกรรมประกาศ : 20

1. จุดเริ่มต้น: ยุคก่อนประวัติศาสตร์ถึงปี 1763 : 24
 2. ปี 1763-1789: การปฏิวัติ รัฐธรรมนูญ และชาติใหม่ : 50
 3. ปี 1789-1850: คำสัญญาและอันตรายของความเป็นชาติ : 76
 4. ปี 1850-1865: ระบบทาสกับสงครามกลางเมือง : 102
 5. ปี 1866-1900: การปฏิวัติอุตสาหกรรมและผลสืบเนื่อง : 130
 6. ปี 1900-1920: การปฏิรูปและสงคราม : 157
 7. ปี 1920-1945: จากความขัดแย้งสู่มหาอำนาจโลก : 186
 8. ปี 1945-1968: ความมั่งคั่งและความปั่นป่วนในสังคม : 214
 9. ก้าวสู่ปัจจุบัน : 244
- แหล่งอ้างอิง : 272
- บทอ่านต่อ : 278
- ประวัติผู้เขียน : 286
- ประวัติผู้แปล : 287

สารบัญภาพประกอบ

- 1 ที่พักอาศัยบนหน้าผาในอุทยานแห่งชาติเมซาแวร์เด Library of Congress, LC-USZ62-101891 : 27
- 2 ใบปลิว *สามัญสำนึก* โดยโรมัส เพน ปี 1776 Library of Congress, LC-USZ62-10658 : 62
- 3 ภาพวาดปี 1851 ของพวกควบคุมตนเอง Library of Congress, LC-USZ62-2843 : 94
- 4 ทหารฝ่ายสหพันธ์เสียชีวิตที่เกิดตีสเบิร์กในวันที่ 5 กรกฎาคม 1863 Library of Congress, LC-USZ62-117572 : 123
- 5 โรงงานผลิตเหล็กของแอนดรูว์ คาร์เนกี เมืองโฮมสเตด รัฐเพนซิลเวเนีย Library of Congress, LC-D4-70680 : 134
- 6 การ์ตูนล้อเลียนวิลเลียม เอ็ม. ทวีต โดยโรมัส แนสต์ ปี 1871 Library of Congress, LC-USZ6-787 : 139
- 7 ผู้เสียชีวิตจากเหตุเพลิงไหม้โรงงานเสื้อผ้าสตรีไทรแองเกิล ปี 1911 Library of Congress, LC-USZ62-34984 : 158

8 ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลต์ บังคับเครื่องชุดพลังไอน้ำ
ระหว่างการก่อสร้างคลองปานามา ปี 1906 Library of Congress,
LC-DIGstereo-1s02355 : 173

9 มีอด ยังเกอร์ แห่งพรรคสตรีแห่งชาติ ตรวจสอบรถยนต์ฟอร์ด
ของเขอ Library of Congress, LC-USZ62-79502 : 189

10 แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์ และวินสตัน เชอร์ชิลล์ พบปะกันที่
เมืองคาซาบลังกา 18 มกราคม 1943 Courtesy of the Franklin
D. Roosevelt Presidential Library and Museum, Hyde Park,
New York : 206

11 การเดินขบวนสู่กรุงวอชิงตันในวันที่ 28 สิงหาคม 1963
Library of Congress, LC-DIGppmsca-04296 : 237

12 ประธานาธิบดีบารัก โอบามา นำเสนอแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจ
ต่อสภาองเกรสเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2009 Pete Souza/The
White House : 268

คำนำผู้แปล

ตำราและหนังสือว่าด้วยประวัติศาสตร์อเมริกาในสหรัฐ นับเป็นหนังสือที่มีการเขียนและเผยแพร่มากที่สุดเรื่องหนึ่ง ด้วยเหตุผลว่าพลเมืองอเมริกันส่วนมากเป็นผู้อพยพจากหลากหลายประเทศและดินแดนในขอบเขตทั่วโลก กระแสของผู้มาใหม่ ดำเนินต่อเนื่องมายาวนานและคงไม่ยุติลงง่ายๆ เนื่องจากกำเนิดของประเทศสหรัฐอเมริกามาจากบรรดาผู้อพยพและคนพื้นเมือง เจ้าของดินแดนดั้งเดิมคืออินเดียน ทำให้ไม่มีกลุ่มเชื้อชาติหรือศาสนาใดสามารถอ้างความเป็นเจ้าของและผูกขาดความเป็นอเมริกันไว้ได้ฝ่ายเดียว

จากปัจจัยและมูลเหตุทางประวัติศาสตร์ดังกล่าว เมื่อประสานเข้ากับพลังของระบบทุนนิยมอุตสาหกรรมที่ขับเคลื่อนดินแดนอันมหึมานี้ให้ก้าวรุดหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง กระทั่งกลายมาเป็นหนึ่งในมหาอำนาจโลกสมัยใหม่ ความจำเป็นในการเรียนรู้และทำความเข้าใจประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสหรัฐอเมริกาจึงไม่เคยเหือดแห้งหรือถูกสกัดกั้นจากการครอบงำของชนชั้นหนึ่งหรืออำนาจใดได้ ประกอบกับการค้นพบข้อมูลและหลักฐาน

ในอดีตที่เพิ่มมากขึ้น นำไปสู่การตีความและอธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์ที่เปลี่ยนไปตลอดเวลาด้วยเช่นกัน

ถ้าจะเทียบการศึกษาและใช้ประวัติศาสตร์อเมริกา กับระบบประชาธิปไตยในอเมริกา จะเห็นความคล้ายคลึงและหนทางที่สองเรื่องนี้ดำเนินมาเคียงคู่กันได้ กล่าวคือทั้งคู่กำเนิดขึ้นมาภายในสังคมที่คนส่วนมากยอมรับและมีความเชื่อในความเป็นคนเหมือนกัน ไม่มีใครหรือชนชั้นใดศักดิ์สิทธิ์และวิเศษไปกว่าใคร ตามที่คำประกาศอิสรภาพอเมริกาได้จารึกไว้ว่า “คนเราเกิดมาเท่าเทียมกัน” เกือบทุกคนต้องเรียนรู้และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเพื่อยกฐานะและความสามารถให้ดีกว่าเก่า ปรัชญาที่เป็นอเมริกันมากที่สุดคือลัทธิปฏิบัตินิยม (pragmatism) ส่วนจริยธรรมที่โด่งดังไปทั่วโลกคือจริยธรรมโปรเตสแตนต์ของพวกพิวริตันที่เน้นการทำงาน

ประวัติศาสตร์อเมริกันนับแต่แรกเริ่มจึงมีความเป็นประวัติศาสตร์ของคนธรรมดาและชุมชนต่าง ๆ มากกว่าประวัติศาสตร์ของชนชั้นปกครองและรัฐจากความเชื่อในตำนานหรือเทพปกรณัม ด้วยสภาพแวดล้อมทางการเมืองและเศรษฐกิจสังคมดังกล่าว ประวัติศาสตร์และประชาธิปไตยในอเมริกาจึงเป็นเรื่องของคนธรรมดาสามัญที่ผลักดันและสรุปบทเรียนจากชีวิตจริงเพื่อสร้างความรู้ที่เป็นของพวกเขาตนขึ้นมาตลอดเวลา

ประวัติศาสตร์อเมริกาจึงตรงข้ามกับวิชาประวัติศาสตร์ไทยอย่างสิ้นเชิง การท่องจำและเทิดทูนผู้นำชาติทำได้น้อยมาก การอธิบายและตีความประวัติศาสตร์อเมริกาใหม่เป็นเสรีภาพทางวิชาการอันดับแรกๆ ที่นักประวัติศาสตร์ยึดถือ เมื่อเป็นเช่น

นี้ การเขียนตำราประวัติศาสตร์อเมริกานับพันปีที่กะทัดรัดจึงเป็นความยากอย่างยิ่ง ความท้าทายคือผู้เขียนจะบรรจุการค้นคว้าใหม่ๆ และเนื้อหาที่ยังมีการถกเถียงกันอยู่เข้าไปได้อย่างไร

สำหรับ *ประวัติศาสตร์อเมริกา: ความรู้ฉบับพกพา* เล่มนี้ ผู้เขียนคือศาสตราจารย์พอล โบเยอร์ ซึ่งเชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์สังคมอเมริกายุคศตวรรษที่ 17 โดยเฉพาะเรื่องการล่าแม่มดในเมืองเซเลม อาณานิคมแมสซาชูเซตส์ โบเยอร์ขยายมุมมองให้กว้างและครอบคลุมมาถึงยุคปัจจุบัน ทั้งยังรักษาโครงเรื่องหลักๆ ในประวัติศาสตร์อเมริกาที่บรรยายถึงพัฒนาการทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเอาไว้ครบถ้วน

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้คือการพรรณนาถึงบทบาทและผลกระทบของคนทีมาก่อนหน้านี้ไม่ค่อยมีฐานะและที่ทางในการเขียนประวัติศาสตร์ชาติฉบับทางการมากนัก คนเหล่านี้ ได้แก่ ผู้อพยพ คนผิวสีต่างๆ ศาสนาที่ไม่ใช่โปรเตสแตนต์ ผู้หญิงและเด็ก ผู้เขียนชักชวนคนเหล่านี้เข้าไปในการสร้างเมือง ในระบบทาส การขยายไปทางตะวันตก และการสร้างอเมริกาให้เป็นมหาอำนาจโลก

ประวัติศาสตร์ชาติของเขาจึงเน้นไปที่บทบาทสำคัญ ของศาสนาและสตรี ความหลากหลายทางเชื้อชาติ เขาฉายภาพให้เห็นประสบการณ์อันหลากหลายของอเมริกา ความสำคัญของผู้แสดงที่เป็นปัจเจกบุคคล บทบาทของเชื้อชาติ เพศภาวะและชนชั้นทางสังคมต่อการสร้างความเป็นอเมริกัน ซึ่งไม่ได้มาจากหรือเป็นเรื่องของปัจเจกและอำนาจทางการเมืองเท่านั้น นั่นคือการตอกย้ำถึงหัวใจของประวัติศาสตร์อเมริกาว่าคือเรื่องราวการ

ต่อสู้กับสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่เป็น
ของคนทุกคนเท่าที่จะทำได้

ประวัติศาสตร์อเมริกา: ความรู้ฉบับพกพา นี้จึงเหมาะ
จะเป็นตำราสำหรับผู้สนใจประวัติศาสตร์อเมริกาทั่วไป และ
สำหรับผู้สนใจวิธีเขียนประวัติศาสตร์ชาติที่ครอบคลุมประเด็น
และเรื่องราวเฉพาะของคนหลากหลายชาติพันธุ์และศาสนา รวมถึง
ถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางการเมือง เศรษฐกิจ และศาสนา
ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ต่อเนื่องมาเป็นศตวรรษ

ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ
อาวุธ วีระเอก

คำนำ

ในบรรดาความท้าทายมากมายสำหรับใครก็ตามที่ไร้ความยั้งคิดพอจะเริ่มเขียนประวัติศาสตร์อเมริกา ข้อที่ชวนครั่นคร้ามมากที่สุดน่าจะเป็นการฝ่าม่านหมอกของมายาคติความรู้เดิม และอุดมการณ์นามธรรมที่บางครั้งดูเหมือนได้ห่อหุ้มประวัติศาสตร์ชาติไว้อย่างสมบูรณ์ จนกระทั่งความเป็นจริงที่ไร้การปรุงแต่งต้องเร้นหายไปในสายหมอก ตั้งแต่แรกเริ่มเมื่อชาวยุโรปค้นพบดินแดนทางตะวันตกของมหาสมุทรแอตแลนติก บรรดานักเขียนต่างก็ปั้นแต่งดินแดนแห่งนี้ให้เป็นพื้นที่แห่งความหวัง ความฝัน และจินตนาการแรงกล้า แม้ทวีปอันกว้างใหญ่จะเป็นบ้านของผู้คนนับล้านและสังคมอันสลับซับซ้อน แต่ชาวยุโรปกลับให้ภาพทวีปแห่งนี้ว่าเป็นดินแดนว่างเปล่า นำค้นหาและเปี่ยมความหวัง ตามความหมายตรงตัวว่า “โลกใหม่” ในหนังสือที่ตีพิมพ์ปี 1516 ยี่สิบสี่ปีหลังการขึ้นฝั่งที่แคริบเบียนของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส และโรนัลด์ มอร์ นักปรัชญาและรัฐบุรุษอังกฤษ ได้จินตนาการถึงสังคมในอุดมคติที่เขาเรียกว่า “ยูโทเปีย” ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะห่างจากดินแดนบราซิลในปัจจุบัน โลกใหม่ที่มอร์

นี่ก็ฝันมีแต่ความสมานฉันท์ ความร่วมแรงร่วมใจ และความเท่าเทียม ทรรศนะทั้งหลายเป็นของส่วนรวม อีกทั้งไม่มีความละโมภโลกทองคำ (มอร์ส่งสารแหลมคมด้วยการให้กระโถนในโลกยูโทเปียเป็นทองคำ นับเป็นหลักฐานการดูแคลนโลหะไร้ค่านี้)

ในศตวรรษต่อๆ มา เมื่อคลื่นผู้อพยพชาติอาณัติสหรัฐอเมริกา พวกเขาพกพาภาพฝันอันสวยงามของมาตุภูมิในอนาคตที่มีอนุสาวรีย์เทพีเสรีภาพ ณ ปากอ่าวนิวยอร์กเป็นสัญลักษณ์ บทกวีในปี 1883 ของเอมมา ลาซารัส (Emma Lazarus) ซึ่งสลักไว้บนฐานอนุสาวรีย์มีความตอนทำว่า

มวลชนผู้โหยหาอากาศเสรี
จงเปลื้องปลดความเหน็ดเหนื่อย ล้า ยากไร้ หนาวสั่นไว้ที่ข้า
เมื่อบ้านเกิดชนดลันโล่เจ้ามา
ข้ามทะเลมาสู่ข้า ข้ายินดี
ชูคบไฟรอท่าประตูทอง!

ความฝันกลายเป็นความจริงสำหรับบางคน แต่กับหลายๆ คนความฝันพังทลายไม่เหลือชิ้นดี โดยมากแล้วไม่ช้าก็เร็วความเป็นจริงของชีวิตที่มีทั้งด้านสำเร็จและล้มเหลวคลเคล้ากันก็เข้าไปแทนที่ภาพฝันเหล่านั้น (สำหรับชาวแอฟริกันหลายล้านคนที่ถูกบังคับให้เข้ามาเป็นทาสในอเมริกา ชีวิตอันขมขื่นในฐานะผู้อพยพของ พวกเขา ไม่มีภาพหอมหวานใดๆ เข้ามาแปลกล้อมก่อนล่วงหน้าทั้งนั้น)

บางคนปั้นแต่งโลกใหม่ให้มีนัยทางศาสนา ช่วงนั้นปลาย

ของชีวิต โคลัมบัสรับความเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้นำทางให้เขาได้ค้นพบโลกใหม่ เพื่อเติมเต็มคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิลว่าด้วยโลกหน้าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับคืนสู่โลกมนุษย์ เน้นนานให้หลังพวกพิวริตันในนิวอิงแลนด์เกิดแรงบันดาลใจจากความเชื่อที่ว่าอเมริกาคือดินแดนในแผนการศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าซึ่งลงท้ายด้วยการมีอาณาจักรบนดินของพระเยซู แม้กระทั่งในปัจจุบัน ชาวอเมริกันนิกายอีแวนเจลิสม์จำนวนมากก็ยังคำนึงถึงความพิเศษของผืนแผ่นดินนี้ในผังจักรวาลของพระเจ้า มิเช่นนั้นก็จะสรุปด้วยความหดหู่ว่า อเมริกาได้สูญเสียสถานะพิเศษนี้ไปแล้ว เพราะความเหลวแหลกจากการมุ่งแสวงหาแต่ทางโลก

ความพิเศษเหนือชนชาติอื่นของอเมริกา (American exceptionalism) ที่เป็นกรอบคิดแบบกึ่งทางโลก ซึมซับเข้าสู่งานของนักประวัติศาสตร์และผู้แต่งตำราซึ่งนำเสนอประวัติศาสตร์ชาติอย่างเลือกสรรยิ่ง เช่น เรื่องราวของเสรีภาพ โอกาส และความก้าวหน้าไม่หยุดหย่อน โดยได้รับการอำนวยพรให้ปลอดจากเรื่องเลวร้ายและการเอารัดเอาเปรียบต่างๆ นานาซึ่งทำลายสังคมที่พระเจ้าไม่ทรงโปรด การตีความเพื่อประโยชน์ตนเองเช่นนี้ค่อยๆ ลดความเข้มข้นลง จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกนำมาหักล้าง และการชำระข้อสันนิษฐานเหนือธรรมชาติให้หายจากหน้าประวัติศาสตร์ กระนั้นแม้ล่วงเข้าสู่ทศวรรษ 1980 ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ก็ยังสามารถปลุกเร้าความรู้สึกของผู้คนมากมายมายามเอ่ยถึงภาพลักษณ์เก่าแก่ของอเมริกาในฐานะ “มหานครอันรุ่งโรจน์บนเนินเขา” ที่โชคชะดาคาลิซิดไว้แล้ว

สำหรับอีกหลายคน การคิดถึงความเป็น “อเมริกา”

และความหมายของถ้อยคำนี้ให้นัยที่ชั่วร้ายกว่ามาก ผู้สมათานลัทธิมาร์กซิสม์ และผู้ประกาศตัวต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยมทางเศรษฐกิจและลัทธิอาณานิคมใหม่ ต่างมองว่าสหรัฐอเมริกาคือภาพสมบูรณแบบของระบบทุนนิยมตอนปลาย ที่บรรษัททั้งหลายต่างขยายอำนาจไปทุกหนทุกแห่งเพื่อความหาคัดแรงงานราคาถูก และทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนผู้ให้คำกั่วิถีชนพื้นเมืองและวัฒนธรรมประจำถิ่นก็พากันประณามอเมริกาว่า เป็นบ่อเกิดของวัฒนธรรมมวลชนโลกที่เสื่อมทรามเหลวแหลก แม้จะไม่ใช่คุณูปการเสียเลย แต่ภาพตายตัวเหล่านี้ก็ไม่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวให้ครบถ้วนสมบูรณได้ ส่วนนักปฏิวัติอิสลามผู้ยึดมั่นในระบบศีลธรรมสากลตามพระประสงค์ของอัลลอฮ์ ดั่งลิขิตไว้ในอัลกุรอาน ก็มองว่าสหรัฐอเมริกาเป็นอุปสรรคขนาดมหึมาประหนึ่งปีศาจยักษ์ที่ขัดขวางหนทางบรรลุความไฝ่ฝัน

เทวดานาน ความคิดแบบอุดมคติ และการประกอบสร้างทางอุดมการณ์ที่แตกต่างหลากหลายดังกล่าวมาแล้ว แม้ว่าน่าสนใจมากสำหรับนักประวัติศาสตร์ความคิด แต่กลับเป็นอุปสรรคต่อการทำความเข้าใจประวัติศาสตร์อเมริกาที่แท้จริง โดยปลอดจากความคิดเดิมและกระפיไร้แก่นสารต่างๆ และแม้ความเป็นภววิสัยสมบูรณจะเป็นอีกภาพลวงตาหนึ่งแต่ก็เป็นเป้าหมายที่ทรงคุณค่า ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้จะไม่พบกรอบการตีความสำเร็จรูปที่พยายามครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ความเป็นจริงกว้างๆ ในหลายเรื่องจะถูกถ่ายทอดในแบบของเรื่องเล่า เช่น การอพยพมาตั้งหลักแหล่ง การขยายตัวเป็นเมือง การมีทาส การขยายถิ่นฐานจรดภาคพื้นทวีป หรือการแสดงแสนยานุภาพ

ของสหรัฐอเมริกาไปทั่วโลก ความเป็นแก่นกลางสำคัญของศาสนา ความก้าวหน้าจากระบบเศรษฐกิจแบบเกษตรกรรมสู่อุตสาหกรรมจนถึงยุคหลังอุตสาหกรรม แม้หนังสือจะร้อยเรียงประเด็นใหญ่ๆ เหล่านี้มาตามลำดับ แต่ก็ไม่พลาดที่จะกล่าวถึงประสบการณ์แตกต่างหลากหลายของคนอเมริกัน ความสำคัญของปัจเจกบุคคลมากมาย และบทบาทสำคัญของสีผิว เชื้อชาติ เพศสภาพ และชนชั้นทางสังคม ที่หล่อหลอมประสบการณ์ผู้คน แต่ละกลุ่มภายใต้ภาพของประวัติศาสตร์ชาติที่กว้างใหญ่และสลับซับซ้อน

หนังสือเล่มนี้เน้นสรุปความหัวข้อใหญ่โตอย่างประวัติศาสตร์อเมริกาอย่างสั้นกระชับ หลีกเลียงแนวทางการเขียนให้สวยงามหรือเกินจริง แต่ก็ไม่ประหมื่นสิ่งต่างๆ ในแง่ร้ายจนเกินไป แน่แน่นอนว่าเรื่องราวมากมายในประวัติศาสตร์อเมริกา เช่นเดียวกับประวัติศาสตร์ของอีกหลายๆ ชาติ ยั่วชวนใจให้วิพากษ์วิจารณ์และชี้วัดตัดสินด้วยกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมตามยุคสมัยของเรา แต่กระนั้นช่องว่างระหว่างความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์กับวาทะโอหังของพวกหลงชาติ นักการเมือง และพวกรักปีติภูมิชนิดไม่ลืมหูลืมตา ก็น่าเย้ยหยันและชวนขันปนสังเวชไม่แพ้กัน ท่าทีเช่นนี้ยังสะท้อนข้อจำกัดของเราเองด้วย

ความมุ่งหมายตลอดหนังสือเล่มนี้คือการนำเสนอเรื่องราวโดยไม่ผูกติดอุดมการณ์ให้มากที่สุด และแม้มีการวิพากษ์ก็ผสานให้สมดุลรอบด้าน โดยมากแล้วจะปล่อยให้คนอ่านเป็นผู้ตัดสินเองว่าถูกต้องสมเหตุผลหรือไม่ ประวัติศาสตร์อเมริกาเป็นเรื่องราวของสังคมหนึ่งท่ามกลางสังคมมากมาย ถึงมีความเฉพาะ

ในหลายด้าน แต่อีกหลายด้านก็มีลักษณะร่วมกับมนุษยชาติอื่นด้วยเช่นกัน ประวัติศาสตร์อเมริกาจึงเป็นเพียงบทสั้นๆ ที่ยังไม่สมบูรณ์ของประวัติศาสตร์โลกเล่มมหึมา เป็นรวมข้อบันทึกที่นักปรัชญาอิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant) เรียกขานว่า “ไม้ซุงคดงอของมนุษยชาติ” หนังสือเล็กๆ เล่มนี้ไม่ขออ้างความเป็นคำตอบสุดท้าย เพราะเป็นเพียงความพยายามอย่างถึงที่สุดของผู้สังเกตการณ์คนหนึ่งซึ่งก็เป็นผลผลิตของสังคม และเป็นพลเมืองของชาติที่เขาทำการบันทึกประวัติศาสตร์

ใครก็ตามที่ลงมืออ่านประวัติศาสตร์อเมริกาฉบับ *พวกเขา* ซึ่งสามารถอ่านได้รวดเดียวจบ จะต้องเผชิญกับความท้าทายที่เพิ่มขึ้น เพราะเรื่องทีละวันไม่กล่าวถึงมีอยู่มากมาย เกียรติเล็กเกียรติน้อยทั้งหลายถูกตัดทิ้ง อีกทั้งหลักฐานแน่นหนาเพื่อความเข้าใจที่กว้างขวางขึ้นก็ถูกละไว้ให้เป็นหน้าที่ของงานศึกษาที่ใหญ่โตกว่านี้ อย่างไรก็ตามการบังคับให้สั้นก็มีข้อดีเช่นกัน หนังสือขนาดกะทัดรัดบังคับผู้เขียนให้ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวว่าเรื่องไหนบ้างที่สำคัญ โดยมุ่งแกนเรื่องหลัก ชี้ชัดจุดเปลี่ยนสำคัญ และประเด็นที่ส่งผลต่อเนื่องยาวนาน หนังสือรูปแบบนี้ยังเน้นคุณค่าของความชัดเจนและอ่านง่าย ซึ่งเป็นธรรมกับผู้อ่านที่ยอมสละเวลา 2-3 ชั่วโมงกับผู้เขียนที่เขาไม่รู้จัก ข้าพเจ้าหวังว่าอย่างน้อยงานชิ้นนี้คงผ่านบททดสอบทั้งหลายที่กล่าวมาได้บ้าง

พอล โบเยอร์

แมดิสัน วิสคอนซิน

มกราคม 2012

กิตติกรรมประกาศ

ก่อนอื่นและสำคัญที่สุด ข้าพเจ้าขอขอบคุณแนนซี ทอฟฟี บรรณาธิการพิเศษของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดผู้เชื่อเชิญข้าพเจ้ามารับโครงการอันท้าทายนี้ ให้กำลังใจในทุกขั้นตอน และให้การอนุเคราะห์เป็นพิเศษในช่วงสุดท้ายอันเป็นเวลาที่มีความห่วงใยเรื่องสุขภาพทำท่าจะเบี่ยงเบนความสนใจจากข้าพเจ้าไป ชอนญา ทิกโก ดำเนินการจัดพิมพ์บทต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง เอมีลี ชักการิน คันทาบรดาเชิงอรรถ ให้ความช่วยเหลืออันเหลือเชื่อ โจเอลลิน ออซแซนกา นำพาโครงการผ่านกระบวนการผลิตที่ซับซ้อนได้อย่างราบรื่น และแมรี ซัตเตอร์แลนด์ ทำหน้าที่บรรณาธิการอย่างงดงามยิ่ง โชคดีที่น้องเขย มาเรียน ทัลบอด เบรดี ผู้มีประสบการณ์ในการบรรณาธิการหนังสือมาหลายปีบังเอิญแวะมาเยี่ยมขณะที่ปรุฟฉบับสุดท้ายกำลังจะเสร็จ และได้ให้ความช่วยเหลือจนโครงการนี้เสร็จสมบูรณ์ ขอขอบคุณทุกคนไว้ ณ ที่นี้

นอกเหนือจากนี้บุญคุณในขั้นตอนการผลิตแล้ว ข้าพเจ้ายังเป็นหนี้คำขอบคุณอย่างจริงใจต่อบรรดานัก

ประวัติศาสตร์ (บางคนมีชื่ออยู่ใน “บทอ่านต่อ”) ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสามารถอาศัยงานทั้งหลายของพวกท่านในการเตรียมเขียนหนังสือด้วยหัวข้ออันกว้างใหญ่อย่างประวัติศาสตร์อเมริกา ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อ่านงานนี้จะมีแรงบันดาลใจก้าวไปยังงานชิ้นสำคัญๆ ที่ให้การวิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง ทั้งในหัวข้อและแก่นเรื่องที่หนังสือฉบับพกพาเล่มนี้ได้พูดถึงอย่างสั้นๆ เท่านั้น

ประวัติศาสตร์อเมริกา

•

ความรู้ฉบับพกพา

AMERICAN HISTORY

•

A Very Short Introduction

by

Paul S. Boyer

แปลโดย

ธเนศ อารณีสวรรณ

อวรุธ ธีระเอก

บทที่ 1

จุดเริ่มต้น: ยุคก่อนประวัติศาสตร์ถึงปี 1763

ท่ามกลางจังหวะชีวิตในศตวรรษที่ 21 ชาวอเมริกันต่างหมกมุ่นอยู่กับชีวิตประจำวันอันแสนวุ่นวาย จนแทบไม่เคยหยุดคิดเลยว่าดินแดนที่พวกเขาอาศัยอยู่นี้เคยเป็นถิ่นพำนักมาก่อนแล้วนับพันปี การตั้งรกรากของมนุษย์ในทวีปที่เราเรียกว่าอเมริกาเหนือ (ตามชื่อของช่างทำแผนที่ชาวฟลอเรนซ์นามอเมริโก เวสปุชชี) เริ่มกันอย่างน้อยราว 15,000 ปีก่อน โดยเริ่มจากกลุ่มคนจากไซบีเรีย (ชื่อปัจจุบัน) ที่มาตามทางน้ำหรือข้ามดินแดนที่เคยเป็นสะพานแผ่นดิน (ปัจจุบันหายไปหมดแล้ว) มายังบริเวณที่เป็นอแลสกาในปัจจุบัน เมื่อการอพยพดำเนินไป ผู้คนก็เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ บรรดาคนอเมริกันรุ่นแรกนี้กระจายออกไปทางใต้และทางตะวันออก ไปสู่ภูมิภาคที่มีความแตกต่างอย่างมากในภูมิอากาศและภูมิประเทศ จากนั้นกลุ่มคนที่มีอัตลักษณ์เฉพาะซึ่งแตกต่างกันทั้งภาษา การจัดระเบียบทางสังคม การทำศาสนกิจ และต้นทางในการดำรงชีวิตก็ค่อยๆ วิวัฒนาการขึ้นมา

ในดินแดนที่ปัจจุบันคือนิวเม็กซิโก ชนกลุ่มหนึ่งคือ

“อะนาซาซึ” (Anasazi) สร้างที่อยู่อาศัยเรียกว่า “พูเอโบล” ทำเครื่องประดับด้วยหินสี ตกแต่งเครื่องปั้นดินเผา และสร้างชีวิตจากผืนดินอันแห้งแล้ง ไกลออกไปทางตะวันออก เกิดแหล่งอารยธรรมใหญ่อีกแห่งในคาโฮเกีย (Cahokia) บริเวณที่แม่น้ำมิสซิสซิปปีและมิสซูรีไหลมาบรรจบกัน ปัจจุบันคือเซนต์หลุยส์ ตะวันออก ตลอดชายฝั่งแอตแลนติก กลุ่มและชนเผ่าอื่นๆ ซึ่งหาเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์ เกษตรกรรม และการประมง พวกเขาสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันขึ้นมา บางครั้งก็รบกันในสงคราม และรักษาเครือข่ายการค้าอันกว้างขวางไว้ในดินแดนที่ปัจจุบันคือตอนเหนือของรัฐนิวยอร์ก ผู้นำของชนเผ่าหลักทั้งห้าเข้ามาร่วมทำสัญญาเป็นพันธมิตรประมาณหลังปี 1450 เรียกว่าสหพันธ์อิโรควอยส์ (Iroquois Federation) ในที่ราบสูงทางตะวันตกรอบๆ เกรตเลกส์ และในดินแดนปัจจุบันคือตอนบนของมิดเวสต์ มีชนเผ่าอื่นๆ ที่ทำเกษตรกรรม จับปลา ล่าควายป่า โดยขึ้นอยู่กับนิเวศวิทยาของพวกเขาในแต่ละภูมิภาค

กระทั่งปี 1500 ประชากรในอเมริกาเหนือมีประมาณ 7 ถึง 10 ล้านคน หลายล้านคนอาศัยอยู่ในเมโสอเมริกาและอเมริกาใต้ ซึ่งมีอารยธรรมชุดต่างๆ ได้แก่ อาณาจักรมายา แอซเท็ก และอินคาที่เจริญรุ่งเรืองมานับพันปีและยังคงแผ่ขยายอารยธรรมของตนต่อไป

เวลานั้นบรรดาอารยธรรมเหล่านี้ยังไม่เป็นที่รู้จักเลยในยุโรป ขณะที่ลิฟ อิริกสัน และนักผจญภัยชาวนอร์สคนอื่นๆ ได้เดินทางถึงบริเวณยอดสุดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของทวีปอเมริกาเหนือตั้งแต่ปี 1000 ทั้งยังตั้งชุมชนชั่วคราวขึ้นใน

นิวฟันด์แลนด์ (Newfoundland) หากไม่นับการติดต่อกับครั้งนี้
คนอเมริกันและยุโรปต่างไม่ได้รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอีกฝ่ายเลย
แต่ต่อไปนี้ทั้งหมดจะเปลี่ยนไป พร้อมกับความหมายโดยนัยอัน
สำคัญยิ่งต่อทั้งสองทวีป

ภาพประกอบ 1 ที่พิกอ้ายบนหน้าผาในอุทยานแห่งชาติเมซาแวร์เด
รัฐโคโลราโด ก่อสร้างโดยผู้ตั้งรกรากในอเมริกาเหนือก่อนยุคโคลัมบัส บรรดา
สิ่งปลูกสร้างอันซับซ้อนเหล่านี้ถูกทิ้งร้างไปเมื่อประสบภาวะฝนแล้งในศตวรรษ
ที่ 12 และ 13

ยุคแห่งการสำรวจโดยยุโรป

ปลายศตวรรษที่ 15 ยุโรปเต็มไปด้วยความเฟื่องฟูทาง
ภูมิปัญญา นวัตกรรมทางเทคโนโลยี และการเปลี่ยนแปลงทาง
เศรษฐกิจ ชาวโปรตุเกสพยายามเสาะแสวงหาเส้นทางค้าขาย

ไปยังเอเชียที่เร็วขึ้น นักเดินเรือโปรตุเกสเสี่ยงไล่เลาะไปตามขอบทวีปแอฟริกา มุ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ คนอื่นๆ คิดหาทางซึ่งยิ่งทำหายกว่านั้นคือ ไปทางตะวันตกข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก หนึ่งในคนเหล่านี้คือคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ชาวอิตาลีคน ผู้โน้มน้าวให้พระเจ้าเฟอร์ดินานด์ กษัตริย์แห่งสเปน และสมเด็จพระราชินีอิซาเบลลาลงสนับสนุนทุนการเดินทางแก่เขา โคลัมบัสออกเดินทางในวันที่ 3 สิงหาคม 1492 จากเมืองพาลอส สเปน พร้อมกับกองเรือรบสามลำมุ่งหน้าไปยังเอเชีย ทว่าเขาคำนวณขนาดของโลกผิดและไม่รู้เลยว่ามีทวีปอันมหึมาขวางทางอยู่ ในวันที่ 12 ตุลาคม เมื่อเขาไปถึงฝั่ง แทนที่จะถึงเอเชีย เขากลับพบเกาะที่ตนตั้งชื่อว่าซานซัลวาดอร์ โดยที่ยังปักใจว่าได้ค้นพบ “อินเดีย” แล้ว เขาจึงเรียกบรรดาคนพื้นเมืองในเกาะเหล่านั้นว่า “อินเดียน” และจากนั้นมาชื่อนี้ก็ติดปากมาตลอด

ด้วยแรงจูงใจที่ผสมปนเปกันทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และศาสนา มีส่วนผลักดันให้ใคร่อยากออกไปสำรวจโลกรุนแรงขึ้น ตัวโคลัมบัสเอง (ซึ่งเดินทางไปถึงสามเที่ยวด้วยกัน) ถูกครอบงำด้วยแรงทะเยอทะยานแห่งความมั่งคั่งและเกียรติยศ และความกระตือรือร้นที่จะทำให้คนอินเดียหันมานับถือคริสต์ เขาจึงมองการเดินทางของตนว่าเป็นการทำให้คำทำนายในคัมภีร์ไบเบิลเป็นจริงขึ้นมา ในช่วงแรกๆ ผู้คนรับรู้เกี่ยวกับอเมริกาในฐานะจุดหมายพิเศษของพระเจ้า บรรดา กษัตริย์ทั้งหลายที่ให้ทุนสนับสนุนการค้นหาในแดนแปลกหน้านี้ กระทำไปเพื่อขยายดินแดนใต้การครอบครองออกไปให้เหนือกว่าคู่แข่ง และได้รับความร่ำรวยที่หลายคนเชื่อว่ามีอยู่อย่างมหาศาล เช่นในงานเขียน

ของเชกสเปียร์เรื่อง *The Tempest* เรียกดินแดนนี้ว่า “โลกใหม่อันอาจหาญ” (“brave new world”)

การแพร่ขยายการตั้งรกรากของชาวยุโรป

ในเวลาไม่นาน เส้นทางทะเลที่บุกเบิกโดยโคลัมบัสก็กลายเป็นทางที่มีคนใช้กันอย่างคับคั่ง เมื่อรัฐทั้งหลายที่มีอำนาจทางทะเลในยุโรปต่างพากันอ้างสิทธิของพวกตนบ้าง บรรดาถิ่นฐานที่ชาวสเปนตั้งขึ้นมาในรัฐฟลอริดาปัจจุบัน (เซนต์ออกัสติน, 1565) และนิวเม็กซิโก (ซานตาเฟ, 1609) เช่นเดียวกับที่อื่นๆ ในแคริบเบียน เม็กซิโก และอเมริกากลางและใต้ ได้นำคลื่นของบรรดาคณพุตภาษาสเปนอันประกอบไปด้วยทหาร นักเผชิญโชค ผู้บริหารอาณานิคม และเหล่ามิชชันนารีจากนิกายโรมันคาทอลิก

ไม่นานพวกดัตช์ก็ตามออกไป ในปี 1609 เฮนรี ฮัตสัน นักเดินเรือชาวอังกฤษทำงานให้บริษัทดัตช์อีสอินเดีย แล่นเรือขึ้นไปตามแม่น้ำซึ่งปัจจุบันใช้ชื่อเรียกตามเขา ในปี 1625 บริษัทดัตช์อีสอินเดียสถาปนาเมืองนิวอัมสเตอร์ดัม (Nieuw Amsterdam) บนเกาะแมนฮัตตันซึ่งชื่อมาจากคนอินเดียนพื้นเมืองเผ่าเลนาพี (Lenape) บริษัทออกประทานบัตรบนที่ดินสองฝั่งแม่น้ำฮัตสันให้แก่ผู้ครอบครองที่เรียกว่าพาทรูน (patroon) ซึ่งเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมจากเกษตรกรผู้เช่าที่ดินอันเป็นคนที่พากันมาตั้งรกรากในแถบนี้

คนอังกฤษมาเข้าร่วมแข่งขันในการสร้างจักรวรรดิ